

KvÄkar - tidskrift

Nr 1 2005
Ärgång 57

Kerstin berättar

s 4

Glimtar från universalistcirkeln

s 8

I detta nummer

Kära läsare!	3
<i>Kerstin Ekblom berättar</i>	4
<i>Några glimtar från Universaliststudie-</i> <i>cirkeln i Sverige ca 1996-2004</i>	9
<i>Baltiskt Vän Möte 2004</i>	13
<i>Trosbekännelse</i>	16
<i>Det danska Årsmötet 2004</i>	18
<i>Vägen till Livet</i>	20
<i>Kväkaren Elin Wägner</i>	23
<i>Böcker</i>	27

Omslagsbild: Fotot av vännerna Anne-Marie Sonntag och Kerstin Ekblom kommenteras vidare på sid 8. Fotograf okänd
Innehållet i artiklarna i detta nummer redogör vi kortfattat för och kommenterar i redaktionsrutan på nästa sida.

**kväkar -
tidskrift**

Tidigare Nordisk Kväkartidskrift årg. 1-25, ISSN 0245-06005
Pg 35 84 99-2, Box 9166, 102 72 STOCKHOLM, fax 08-668 68 16
Utgiven av Vännernas Samfund i Sverige.
Författarna svarar ensamma för de åsikter som framförs i artiklarna

Prenumerera för 2005 genom att sätta in **140 kr** på pg 35 84 99-2, för Norden **165 kr** och utanför Norden **190 kr**. **Lösnummerpris 40 kr**.

Adressändringar och förfrågningar om **prenumeration** sänds till Tofte Frykman, Frihamra 5704 B 762 92 RIMBO.

Manusstopp den 15:e i: februari, april, augusti och oktober.

Redaktion: Tofte Frykman, redaktör, Frihamra 5704 B, 762 92 RIMBO, 0175-604 25, e-brev: kt@kvakare.org, Ingmar Hollsing (bitr. redaktör och ansv. utgivare), Vängavvägen 26, 513 32 FRISTAD, 033-12 27 72

e-brev: ingmar.hollsing@home.se

Redaktionskommitté: Redaktionen samt Kait Bessing, Lars Longueville, Ulla Lovén.

Kära läsare!

I det nya årets första nummer fortsätter vi med den uppskattade ambitionen att publicera artiklar som handlar om personliga erfarenheter om och av nordiska kväkare.

Kerstin Ekblom höll för snart femton år sedan ett föredrag på Kväkargården om sitt liv. Det blev då mycket uppskattat. Sedan dess har tanken legat och grott i Ulla Lovén medvetande om att detta borde bli till en artikel som fler kunde få ta del av. Nu äntligen har den materialiserats, efter mycket jobb. Tack Ulla och Kerstin.

Vi återknyter till universalisttemat från föregående nummer. Nu med Karna Lindéns bidrag vid den nordiska konferensen i Norge. Hon berättade där om vad man arbetat med, och kan arbeta med, i en sådan studiecirkel.

Från Hans Aaen kommer en fyllig rapport från det Baltiska VänMötet (BVM, f.d. Baltic Peace Meeting) i Nida i Litauen. Utöver att berätta om hur mycket roligt man kan ha när man träffas ”över gränserna” så framhåller han hur viktigt det är för Vänner och Vänners vänner att hålla kontakt med varandra. Särskilt för dem som bor öster om oss är de nya enklare möjligheterna till kontakt väldigt uppskattade.

Från det danska Årsmötet i slutet av oktober berättar Janet Anderson, vår Vän i Lund, i sin artikel. Jag vill tillägga att manuskriptet var på svenska och den krävde knappast någon redigering alls. Vi har lagt till de danska Vännernas Årsmöteshälsning i original, som en liten läsövning. Svenskarna har ju enligt en färsk undersökning blivit sämre på att förstå våra skandinaviska grannspråk. Nu får ni mer övning...

Från Peter Lowden kom bara härom dagen med en mycket fascinerande artikel om hur han tidigt upptäckte ”sin” väg i livet. Han vågade testa den i praktiken och berättar nu om hur och varför.

Ingmar Hollsing forskar ju i svenska kväkarsamfundets historia. Nu har han stött på material om Elin Wägner och berättar om hennes väg och mottagande av de dåvarande kväkarna i Samfundet. Vi hade också plats för några av hans bokanmälningar.

Ett stort tack till alla positiva kommentarer vi fått under det gångna året via telefon, e-post och inbetalningar. Glöm inte att använda inbetalningskortet om du inte redan gjort det! (Om du har betalat för både 2004 och 2005 så finns det två ”Ja” på din namnetikett på baksidan.)

Tofte Frykman, redaktör

Kerstin Ekblom berättar

Ulla Lovén berättar om sitt möte och återger en intervju baserad på ett föredrag av Kerstin 1991.

Kerstin Ekblom lärde jag känna då jag 1984-1987 bevakade den s k Stockholmskonferensen på uppdrag av de svenska fredsorganisationerna. I konferensen deltog, om jag minns rätt, alla europeiska stater, då ännu delade i två hälfter av Muren tvärs genom Tyskland, liksom också USA och Sovjet. Sammanlagt deltog 35 stater. Konferensens syfte var att mildra det kalla kriget genom att bland annat utveckla ett system för att göra militära övningar ömsesidigt synliga. Man skulle till exempel besöka varandras övningar och därigenom skapa förtroende.

Sveriges kväkare, främst genom Herman Backman, tillsammans med de internationella kväkarnas FN-kontor i Genève, främst genom Peter Herbie, anordnade regelbundet i Stockholm s k kollokvier för delegationerna. Vid dessa kollokvier, som var slutna, kunde bl a USA:s och Sovjets, Västtysklands och Östtysklands delegationschefer

träffas och talas vid, fritt och utan att protokoll fördes. Jag imponerades av detta sätt att arbeta och likaså av de välavvägda analyserna av konferensen från kväkarnas FN-kontor i Genève. Det var ett gediget arbete som utfördes, det var tydligt.

Under denna tid kom jag i kontakt med Kerstin Ekblom, som med raska steg deltog i olika demonstrationer, i sin välskurna långa kappa, med en gladfärgad stickad mössa på huvudet och med antikärnvapenmärket klistrat på den svarta handväskan. Kerstin och Herman var mina första kväkarkontakter, och jag började söka mig till Kväkargården.

Kerstin och jag träffades där (bl. a. tog hon initiativet till och var i flera år ansvarig för Öppet Hus), talades vid i telefon, gick på bio ibland på Söder och på McDonald's efteråt.

År 1991 ordnades en serie anföranden på Kväkargården under rubriken Kväkartro i vår tid. I no-

vember var det Kerstins tur. Hon berättade om de olika spår i hennes liv som förde henne till kväkar-
domen. Vi satt i en ganska stor krets, närvarande var bland andra Anne-Marie Sonntag, Gunnar Sundberg, Jürgen Happ och Jack Wright. Jag förde anteckningar, nyckelordsvis. Jag minns att jag tyckte mycket om att sitta i denna cirkel med människor som uppmärksammat lyssnade på en berättelse.

Anteckningarna flöt upp ur pappershögar hemma för ett eller två år sen, och i januari 2004 läste jag upp dem för Kerstin vid ett besök på det sjukhem i Älvsjö där hon nu bor. Hon tyckte det var roligt, fick mycket energi och gav en hel del kompletterande upplysningar. Ännu en gång gick jag igenom anteckningarna med henne, i november 2004. Hon tyckte fortfarande det var roligt men orkade då inte ge så många kommentarer.

Kerstin på Kväkargården

Nedan följer ett försök att med hjälp av mina rudimentära anteckningar rekonstruera Kerstins berättelse. Hennes egna tillägg har arbetats in.

Kerstin inledde med en dikt av Bertil Gedda, första strofen:

”Dina ivrigt trevande händer
ledde dig alltid fel
Först när du lärde dig stillhet

kom dig allt till del
Först när din hörsel, den spän-
da
äntligen slappnade av
fick du förnimma det fjärran
bruset av hav.

Jag föddes den 23 april 1912 som Kerstin Majgren, vi bodde i Majorna i Göteborg. Pappa var både urmakare och brevbärare, han arbetade på huvudpostkontoret till pensionen. Mina föräldrar var som folk är mest, gick i kyrkan någon gång. Jag gick i söndagsskola hos baptisterna. Jag fick två syskon, Torild och Inga.

Pappa arbetade med urmakeriet hemma. Jag kan ännu minnas ljudet när en liten mutter föll till golvet och rullade iväg. Den måste genast plockas upp, det var viktigt att inga delar kom bort.

När jag var tjugo år, 1932, gjorde jag slut med Gustav Adolf! Jag hade blivit medveten om min inställning till militarismen och ville inte fira Gustav Adolf-dagen. Under andra världskriget sattes övertygelsen på hårda prov som jag ofta inte klarade av. Men jag började krigsskattevägra trappstegsvis, ärendet gick ända upp i Kungliga Kammarrätten. Det var mitt första spår på vägen till kväkarna.

På 30-talet blev jag vegetarian genom Are Waerlands påverkan. Man mådde bra. Sen blev det etiskt och kopplades till icke-våld, till det

globala. Det är slöseri med jordens resurser att ta för mycket mat från den.

1942 gick jag grundkursen på Kvinnliga medborgarskolan Fogelstad. Jag minns Honorine Hermelin, min älskade rektor. Hon hade ganska skarpa drag. Hennes ansikte utstrålade hög intelligens. Ebba Holgersson var historieläraren och undervisade också i medborgarkunskap. Elsa Björkman-Goldschmidt var där och kan ha berättat om Österrike, hon hade ju bott länge i Wien. Elin Wägner minns jag från vårt första möte, hur vi oförhappandes gjorde en promenad tillsammans. Hennes personlighet kändes mycket gedigen. Vad hon oftast talade om? Jag tror fred. Jag minns henne som vacker och som en bra talare.

Fogelstad var också ett kväkar-spår.

1944 kom jag in i IAL, Internationella Arbetslag, som hade grundats av Wolfgang Sonntag. Det gällde återuppbyggnadsarbetet i Europa – det fanns ett ”du”. IAL var ytterligare ett spår åt kväkarhålllet.

Kontoret, IALs första tror jag, låg på Torkel Knutssonsgatan på Söder, på en vind. Den vinden var nog viktig. Sen flyttade vi till Herkulesgatan 22. Det var en 15-16 ungdomar som hjälpte till där. IAL-principen var självförsörjning så

”IAL var ytterligare ett spår åt kväkarhålllet”

mycket som möjligt. Wolfgang Sonntag talade om ”den sovande svenska ungdomen”.

I Nissafors i Småland hade IAL arbetsläger och utbildning. 1945 kom jag till den andra eller tredje kursen där. Flyktingar från Danmark kom dit. Vi hade kor. Likalön praktiserades. Sen skickades jag till Göteborg för att förbereda flyktingmottagning (de vita bussarna).

Den 18-årige Erik Sundberg var nog den yngste lägerledaren vi hade på Nissafors. Jag minns honom med mycket stor glädje. Han var bror till Gunnar och son till rektorn Per Sundberg på Viggbyholm.

Viggbyholm är ännu ett kväkar-spår. Jag minns att jag tog tåget dit för att vara med om det första kväkarmötet.

Under en tid, fyra månader, var jag flyktingkurator på en av de stora förläggningarna, Robertsfors tror jag.

1947-48 skickades jag av IAL till Hildesheim i Tyskland, tre mil från Hannover, nedanför Lüneburger Heide, för att hjälpa till med att bygga upp. Jag minns att vi hade en tyst kvart varje morgon.

Fredstanken hade fört mig till kväkarna. 1948 började jag arbeta hos dem på Herkulesgatan. Kväkarna och IAL hade under en tid samma kontor. Det var en rik tid men jag blev överansträngd.

Britta Holmström (som grundade IM, Inomeuropeisk Mission, senare Individuell Människohjälp, ULs anm.) och jag träffades en gång på ett tåg. Där pratade vi en hel del. Jag lovade skriva till henne när jag hade bestämt mig för nästa steg. Och det gjorde jag nog.

Jag kom till IM-hemmet Strand, först som skrivbiträde, sen som föreståndare.

Jag träffade Lars-Erik Ekblom. Det blev giftermål 1954 och vi fick en dotter 1955. Ågnade jag för lite tid åt min dotter? Nu bor hon i Spanien.

Vi bodde i Lund. Jag arbetade på Vänskapens Hus, Bredgatan 19. Det var nog jag som hittade på namnet, tror jag. Det blev lite av ett centrum för flyktingar. Ninni Sahlström var föreståndare. Det var öppet varje vardag och vi hade telefonjour för människor som hade det svårt. Nelly Johansson skötte den vegetariska mathållningen under många år.

I Lund gick jag på kväkarmöten, det var två gånger i månaden.

Min man och jag skildes och jag lämnade Lund. Under tre år var jag husmor här på Kväkargården.

1986 var det ett stort ekumeniskt möte i Uppsala, "Så välj då livet." Där hade Per Herngren från Plogbillsrörelsen en icke-våldskurs som sen fortsatte i Stockholm med Karl Birnbaum (historiker och direktör för Utrikespolitiska Institutet) som

lärare. Jag besökte ett Plogbillsmöte och kände mig befryndad med deltagarna fast åren åkt ifrån mig.

Sen var jag med om att bilda Skattebetalare för fred.

Ett annat spår var KFUK där jag var med i många år. KFUK hade något som hette Tisdagsgruppen här i Stockholm.

Jag ångrar att jag som ung inte blev politiskt verksam."

Vid det efterföljande samtalet sa Anne-Marie Sonntag, Kerstins mångåriga vän, bland annat: Vi talade inte så mycket, men vi gjorde, och vi hade vår andakt. Gunnar Sundberg instämde: Många kommer till kväkarna via det praktiska.

Det är Kerstins ande som drivit henne, sa Elsa-Agda Marklund. Det vet jag inte, sa Kerstin ...

Vi skiljer inte så mycket mellan det andliga och det profana, vi är försiktiga med teologin, kommenterade Jürgen Happ.

En deltagare från IKFF (Internationella Kvinnoförbundet för Fred och Frihet) frågade: kan man vara agnostiker och samtidigt kväkare? Någon nämnde då kväkaren Grete Scherer i Wien (kanske var det UL, som hade bott hos henne under en konferens i Wien) som sagt att vad allt handlar om är att söka Gud inom sig.

Man kom in på kväkardomens kristna grund, och ställde frågan: Hur är det idag?

Jürgen: Något av Gud i varje människa. Ett inre ljus som inte är jag själv. Det finns något som är viktigare än vi och det måste vi värna.

Gunnar Sundberg påpekade slutligen att kväkarna inte är med i Kyrkornas Världsråd – för ingen tro kan slås fast i skrift – det värjer vi oss mot – även om 90 % kanske tror att Jesus är Guds son...

Ulla Lovén

Tack till Torild Majgren, Maria Langefors (dotter till Anne-Marie Sonntag), Elsa-Agda Marklund, Herman Backman och Gunnar Sundberg som läst texten i dess första version. Från några av er har jag fått utförliga kompletterande kommentarer men har valt att inte arbeta in dem eftersom detta ju är Kerstins berättelse. Den här publicerade texten är resultatet av en slutlig genomgång med Kerstin den 4 februari 2005.

◆◆◆

Om bilden på omslaget:

”Två glada kamrater, Anne-Marie och Kerstin!!” har Anna Marie Sonntag, dotter till Anne-Marie och Wolfgang, antecknat på detta foto, odaterat och av okänd fotograf, som hon nyligen hittade i en låda och skickade till Kerstin. Och

hennes syster Maria skriver: ”Efter som Kerstin alltid varit en hjälpande och tjänande människa, och samtidigt en ytterst samvetsgrann och noggrann person, blev hennes insatser på IAL-kontoret oerhört värdefulla för den unga gruppen entusiaster bland IAL-arna. (...) Kerstin var den yrkes tränade kontorsmänniskan. Anne-Marie var den hem- och hushållstränade organisationsmänniskan. Och mellan dem uppstod en mycket varm vänskap. En vänskap som blev till verkligt ömsesidigt stöd, när livet bjöd på sina prövningar. Efter Wolfgangs död 1970 fortsatte denna vänskap genom att de båda damerna gemensamt och var för sig engagerade sig för människor som på olika sätt hamnat utanför det svenska systemet.”

Några glimtar från Universaliststudie- cirkeln i Sverige ca 1996-2004

AV KARNA LINDEN

Ögonblicksbild från universalist-
cirkeln på Kväkargården en
kväll

I den gamla röda soffan under en stor målning föreställande George Fox och hans gelikar och med Emilia Fogelklous byst i gips på pianot sitter Karna med imamen från Muslimska församlingen i Stockholm. I handen håller han Koranen och i min hand håller jag den till svenska nyligen översatta Koranen. Den gamle rättvisekämpen Gunnar med Elfi är där. Elsa Agda sticker som vanligt på vackra plädar, som vi vid olika tillfällen får som gåva. Herman som i över femtio år oförtrutet kämpat för freden finns på plats tillsammans med Anton med stor kunskap och erfarenhet av arabvärlden. Ingeborg som har arbetat med kväkarbiståndsarbete i sin

ungdom, Karin och hennes man Fredrik, Ingrid och Jürgen med stor insikt i Mäster Eckharts mysterier och av att vara invandrare i Sverige. Gunnar pingstvän med förflutet i fredsarbete och födde kväkaren Jack med stort fredsengagemang. Elisabeth inte att för glömma och Kerstin som lyfte och knöt handen, när JAS flög över Kväkargården. Vidare finns som alltid ateisten Christer och tvivlaren Sören med frikyrkoförflutet och en buddhistisk nunna. Luften är förtätad och förväntansfull. En annan muslim, vän till imamen, måste ständigt påpeka hur fantastisk islam är. Vi ger och tar och lyssnar på varandra. Stora ögonblick, när Vännerna reser sig och unisont intygar att vi är emot varje form av våld och förtryck och att vi är radikalpacifister.

Hur började vi?

Efter att rättvisemanifestet publicerats i Kväkarnytt 1991 ville rättvisegruppen förnyas och vi hade en del informella möten och bildade en studiecirkel dit alla välkomnades. 1998 bildades vi formellt och godkändes som en universaliststudiecirkel i Samfundet. Vi tog kontakt med Englands QUG (Quaker Universalist Group) och prenumrerade på deras skriftserie, som ställdes upp på tidskriftshyllan på Kväkargården. Vidare bestämde vi att träffas den sista fredagen i varje månad och att detta annonseras i Kväkarnytt. Vi fortsätter fortfarande med detta upplägg. Varje gång håller någon ett inlägg på ca 15 minuter och ibland har vi inbjudna inledare från olika trosriktningar såsom Bahai, hinduism och olika meditativa praktiker. Även så kallade kristocentriker har hållit inledning, och violinspel har stått på agendan.

Vilka är vi?

Som väntat är det en diversifierad grupp som samlas, ibland 20 personer, ibland sex till sju. Flera med ortodoxa frikyrkobakgrunder, en har flytt från krigets Tyskland, en kämpar med gömda flyktingar, några är ateister, någon "nontheist", buddhist, Vänner och alla möjliga trosriktningar. Alla tilltalas av Vännernas frånvaro av präst och

hierarki, vårt sociala engagemang och fredsarbete. Många av oss är vana att skriva, reflektera och kritiskt granska texter. Vi tror oss själva om att vara flexibla och "inklusive", ja i stort "kindred spirits". Många är funktionshindrade, ser eller hör dåligt, flera kommer med färdtjänst, några mycket gamla och detta måste tydas som tecken på engagemang.

Några teman

Den första skriften vi studerade var Adrian Cairns (1994) "Of One Heart Diverse Mind – The Quaker Universalist Way". Denna bok gav oss värdefulla insikter och att ingen har monopol på Sanningen. Innehållet diskuterades med Janet Shepherd (tidigare rektor på Pendle Hill) som ytterligare underströk att vår uppgift inte är "to stipulate" utan "to illuminate".

Det påpekas ofta att "the Quaker Universalist Group" inte vill vara exkluderande utan inkluderande. Det betyder att vi inte vill vara en besvärligt konkurrerande sektionsbildning inom Vännernas samfund. Snarare vill vi bidra till att kväkarna medvetet kommer att komplettera den nuvarande globaliseringen, så att denna inte blir ekonomisk och teknisk utan också – i lagom utsträckning – religiös och kulturell.

Mahatma Gandhi sade till Horace Alexander att han trodde

på kväkarna som religiösa brobyggare, men bara om de erkänner att det är lika naturligt för en hindu att mogna till en Vän som det är för en kristen att göra det (NKT 1951:1).

The Quaker Universalist Group is based on our understanding that spiritual awareness is accessible to every one of any religion or none, and that no one can claim to have final revelation or monopoly of truth. We acknowledge that such awareness may be expressed in many different ways. We delight in this diversity and warmly welcome both Quakers and non-Quakers to join us.

I believe we are exploring some very wonderful new ground – God’s own ground, a place where all men who are striving to be faithful in following God’s will can join hands.

(Ur ett brev från Horace Alexander till Gunnar Sundberg, 6 sept. 1952, citat från Gunnar Sundbergs stencil 1997)

Vi har genom Gunnar Sundbergs närvaro och mångfald av skrifter berikats i universaliststudiecirkeln. Gunnar har i sin bok ”Kompassen och missvisningen” (2001) skrivit om kväkaruniversalismen som en ny fas i kväkarnas historia och som den totala motsat-

sen till fundamentalismen – den enda form av religiös inriktning han inte kan tolerera. För honom innebär universalismen en öppenhet som välkomnar både religiösa och icke-religiösa sökare.” (KT nr 1, 2001)

Många i cirkeln studerade i djupet ”Där orden tar slut – frågor för en kväkarteologi idag” av Rex Ambler (1998). Enligt Ambler finns det flera slags universalism: Möjlighetens, erfarenhetens, trons och frälsningens. Han för en intressant diskussion om så kallade kristocentriker och universalister.

Efter min tid på Pendle Hill, där Dan Seeger var rektor och en av de mera tidiga framträdande universalistkväkarna, studerade vi ”Quaker Universalists – Their Ministry Among Friends and in the World ” (QUG:s skriftserie 1989) och ”I have called you Friends” från samma skriftserie (1997). Dan Seeger gav redan 1984 en elektrifierad föreläsning om ”Is coexistence possible between Christianity and Universalism?” Efter detta bildades många kväkaruniversalistgrupper i USA. Under min tid på Pendle Hill träffade jag många kväkaruniversalister.

Vidare har vi studerat Ralph Hetherington: ”Quakerism, universalism and spirituality” (QUGs skriftserie 1995). De texter som vidare har tilldragit sig intresse har varit David Rush: ”They too are

Quakers – A survey of 199 Nontheist Friends”. En av de böcker, som var svår för en del i gruppen att ta till sig var David Boulton: ”Real like the daises or real like I love you” Essays in radical Quakerism (2002), men en i mitt tycke högst givande bok, som problematiserar gudsbilder i det postmoderna samhället.

Under 2004 och efter mina skrivelser om Emilia Fogelklou har vi hämtat inspiration till olika teman från Margery Post Abbott et al: ”Historical Dictionary of the Friends (Quakers)” (2003, Scarecrow Press).

Vidare har vi skrivit flera förslag till stöduttalande i olika frågor. Avslutningsvis kan jag säga, att det för mig personligen har varit uppfordrande och givande att i snart åtta år få vara med i cirkeln och ta del av allas tankar.

Var befinner vi oss nu?

Efter mer än sex till sju år är vi fortfarande en liten grupp inom Vänernernas Samfund utan status av något slag, men vi fortsätter oförtrottpigt och med stort tålamod. Förhoppningsvis framgår av denna framställning att det finns många bevis för praktiker kallade kväkaruniversalism.

Den sanning som har värde gäller inte trossatser och låter sig inte fogas samman till en ortodoxi eller en auktoritetens säkra (i värsta fall

fördömande och brännmärkande) vägledning. Istället har den för oss sin rot och upprinnelse hos den röst som var och en från sina utgångspunkter har friheten att kalla Gud. Rummet är öppet för alla. Ingen religiös sanning existerar som tillåter någon att sätta sig till doms över andra och på den grunden förvägra någon tillträde till någon som helst gemenskap. Att låta sin tro legitimeras ett sådant beteende är att göra sig skyldig till övergrepp.

I likhet med vår ärkebiskop KG Hammar vill vi hantera begreppet sanning med varsamhet och eftertanke. I en mystikers anda säger han sig söka sanningen snarare än ha anspråk på att besitta den. Han ger då uttryck åt en öppenhet som alla kväkare med glädje instämmer i. Att i tyst andakt tillsammans med andra ledas av, hörsamma och värmas av sitt inre ljus, det är det angelägna. De andra må sedan vara av vilket slag som helst i religiöst eller givetvis sexuellt avseende. Vi ser en sådan öppen, kärleksfull och odogmatisk hållning som välgörande och hoppfull.

Karna Linden har varit Cirkelledare för universalistcirkeln i Stockholm tillsammans med Gunnar Sundberg 1998-2004

Örebro i september 2004